

Homilia in meretricem

Ὅμιλία εἰς τὴν πόρνην

Ἄπλοῦς ἡμῖν ὁ κάματος καὶ εὐμήχανον τὸ ζήτημα περὶ δικαιοσύνης· τανῦν ἐξεύρηται περὶ τῆς πόρνης, ἥτις ἡμᾶς εἰς πίστιν τελείαν προσκαλεῖται, εἶγε καὶ ἡμεῖς ἐθελήσωμεν, διὰ τῆς ἐκείνης προτροπῆς εἰς ὑπακοὴν ἐλθόντες, κερδήσαι τὸν μέγαν ἐκεῖνον καὶ πολύτιμον μαργαρίτην, δι' ὃν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν ἀξιοπρεπῶς ὀνομάζεται· δι' ὃν κλήσις ἐθνῶν προεγένετο καὶ μετανοίας οὐρανῶν θέσπισμα προήχθη· δι' ὃν καθαίρεσις ἀμαρτιῶν προεκηρύχθη καὶ μάστιγες αἱ παρὰ τοῦ Ἐχθροῦ διαλύεσθαι νενομοθέτηνται· δι' ὃν φῶς ἀίδιον τοῖς πιστοῖς ἠυτρέπισται καὶ 87 πολλὴ ἀνεκδιήγητος χαρὰ τοῖς ἀγαπῶσι τὸν Κύριον ἐκλάμπειν προσδοκᾶται· δι' ὃν ζωὴ ἀτελεύτητος ἐπήγγελται τοῖς θεοσεβῶς ζῆν προηρημένοις· δι' ὃν κἀγὼ λαβὼν παρρησίαν πολλὴν ἐκ τῶν προκειμένων ἀγαθῶν, διέξειμι πᾶσιν ὑμῖν τοῖς ἀγαπητοῖς καὶ τιμίοις ἐν Κυρίῳ ἀδελφοῖς. Οὐ μὴκύνω τὸν λόγον, ἀλλὰ παρεκτείνω τὴν προθυμίαν ὑμῶν, εἰς τὸ μαθητεύεσθαι πάντας τῇ καλῇ καὶ ἀγαθῇ μετανοίᾳ τῆς εἰρημένης γυναικός· ὁ γὰρ ἔδει, τὴν παρθεनीαν νικῆσαι τὴν πορνείαν, ἢ τῆς πορνείας πολύδακρυς μετάνοια τὴν παρθεनीαν ὑπερήτησεν· ἀλλὰ τοῦτο γέγονεν, ἵνα τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ ἡ θεία καὶ ἀληθῆς φωνὴ πληρωθῇ ἢ λέγουσα· οὐκ ἦλθον καλέσαι δικαίους, ἀλλὰ ἀμαρτωλοὺς εἰς μετάνοιαν. Δίκαιον οὖν ἡμᾶς, ἀγαπητοί, κατασπεῖραι τοῖς εὐγνωμόνως τὸν λόγον ἀποδεχομένοις, ὅπως καὶ τίνα τρόπον προσδραμοῦσα τῇ πολλῇ καὶ ἀναιδεστάτῃ τόλμῃ τὴν πηγὴν τῶν δακρῶν προσήγαγεν ἐπὶ τῆς πλακὸς τῆς καρδίας τῷ καλῷ καὶ ἀγαθῷ ἱατρῷ, ὡσπερ ἐπὶ τινος δίσκου πολυτίμου, ἵνα τὴν βαθύγειον δεξαμενὴν τῶν ἀμαρτημάτων ἀπαλείψῃ. 88 Ἐκείνη τῆς πίστεως ἀγνωσίαν ἔχουσα, τὸν πιστὸν καὶ τίμιον μαργαρίτην ὠνήσατο διὰ βραχέων ξενικῶν· καὶ ἡμεῖς οἱ τῆς πίστεως ὑπέμετρον ἔχοντες τὴν χάριν, οὔτε λόγῳ τοῦτον. Ἐκείνη τὴν πορνείαν σπουδαίως ἐπώλησε καὶ τὴν ἀγνείαν ἐκτήσατο· ἡμεῖς δὲ τῆς παρθεनीας ἀμελήσαντες, τὰς τῆς ἀσεβείας πράξεις ἐπορισάμεθα. Ἐκείνη διὰ τῆς ἀκτημοσύνης τὴν δικαιοσύνην ἠγόρασεν· ἡμεῖς δὲ πολυκτῆμονες ὄντες, τὴν πλεονεξίαν ὡς ἐγκράτειαν ἐκτησάμεθα. Ἐκείνη τὴν ἀπόδοσιν τοῦ χρέους, τῶν δηναρίων μὴ ἀπαιτουμένη, ἐποιήσατο, καὶ τὸ χειρόγραφον διὰ τῆς ἀφέσεως ἐκομίσατο, τὴν τῆς εὐγνωμοσύνης δόξαν τίμιον δῶρον εἶναι ἠγησαμένη· ἡμεῖς δὲ πλείοσιν ὑποκείμενοι χρέεσιν ἐγκληματικοῖς, οὐδεμίαν αἰτίαν ἀναλῦσαι σπουδάζομεν. Ἐκείνη τὸ δένδρον τῆς ζωῆς ὀλόκληρον ἐκαρπώσατο· ἡμεῖς δὲ τὴν ῥίζαν τῆς κακίας καὶ τῆς ὑπερηφανίας κεκτήμεθα, μὴ γινώσκοντες ὅτι μετ' ὀλίγον ἡμᾶς ὁ τῆς ἀπωλείας καιρὸς διαδέχεται, καὶ τῶν ἀγαθῶν ἄκαρποι μείναντες, κολάσεως κληρονόμοι γενώμεθα. Ἡ τῆς ἀμαρτίας καὶ τῆς δυσωδίας σύνευνος, ἀπροσδόκητα προσάγουσα δάκρυα, τὴν ἀληθινὴν ἄμπελον ἐτρύγησε· καὶ ἡμεῖς οὔτε τῆς ἀγαθῆς ὑπακοῆς δοῦλοι γενέσθαι θέλομεν πώποτε, ἵνα σώσωμεν τὰς ἑαυτῶν ψυχὰς ἐκ θανάτου. 89 Πολλῶν τοίνυν ὄντων ὁσίων ἀνδρῶν καὶ ἀξίων τοῦ Κυρίου ἡμῶν, τῶν ἀνυμνούντων εὐσεβῶς τὸν ἄχραντον Δεσπότην, ἠξιώθη κἀγὼ, ἀνάξιος ὑπάρχων, σὺν αὐτοῖς δοξολογῆσαι ἐν χάριτι πίστεως τὴν ἐπὶ τὰ ταπεινὰ ἐφορῶσαν δύναμιν τοῦ Δεσπότης Θεοῦ· οὐ γὰρ ἂν τις εἴποι πώποτε, ὡς ἀπόβλητον ἢ χάρις τινὰ καθίστησι τῶν ἀνθρώπων, τῶν θελόντων σωθῆναι. Καθάπερ γὰρ ἡ πηγὴ βλύζουσα ἀπαύστως τὰ ρεῖθρα τὰ καθαρὰ καὶ τὰ πολλὰ νάματα, οὐδέποτε κωλύει τὸν ποθοῦντα δαψιλῶς ἀπολαύειν καθαρῶν ὑδάτων τῆς δωρεᾶς, οὕτως ἡ θεία χάρις ἐφήπλωται τοῖς ἅπασιν, ἀπολαύειν ἕκαστον καθ' ὃ δ' ἂν τις βούληται. Ἦνίκα γὰρ ὁ Σωτὴρ ἐν τοῖς Εὐαγγελίοις τῇ θείᾳ αὐτοῦ φωνῇ ἐκάλει τοὺς πάντας λέγων, εἴ τις

διψᾷ, ἐρχέσθω πρὸς με καὶ πινέτω, μὴ διαστείλας ὄλως πτωχὸν ἀπὸ πλουσίου, μήτε ἁμαρτωλὸν ἀπὸ δικαίου, τούτου ἔνεκεν κἀγὼ, ἀνάξιος ὑπάρχων, ἐγενόμην παρρησιασάμενος μέτοχος τοῦ τὴν αὐτοῦ χάριν ἀνυμνῆσαι καὶ ποθῆσαι ἀνευδεδῶς ἐν δάκρυσιν, ὅπως λάβοιμι κἀγὼ ἁμαρτιῶν ἄφεσιν, καθάπερ ἡ γυνὴ ἐκείνη ἢ ἁμαρτωλός, ἢ εἰσελθοῦσα ἀναιδῶς, ἐν θερμότητι ψυχῆς, πρὸς ἰατρὸν τερπνὸν καὶ ἀγαθόν, εἰς οἶκον ἐστίασεως, ἔνθα ὁ συγχωρητὴς τῶν ὀφλημάτων ἔκειτο. 90 Κατανοῶ, καὶ πλείστην προθυμίαν λαμβάνω κἀγὼ ὁ ἀναιδέστατος γενέσθαι εἰς αἴτησιν. Ὅρῳ γὰρ ὑπερβολὴν θερμότητος ψυχῆς καὶ τῆς καλῆς ἐκείνης γυναικὸς τὴν σεμνὴν ἀναίδειαν. Δεῦτε οὖν, ἀκροαταὶ φιλόχριστοι <καὶ> τέλειοι, κατατρυφήσατε ἐν καλῇ διηγήσει τῆς μεγάλης ἐκείνης καὶ θαυμαστῆς γυναικὸς, τῆς καλούσης ἡμᾶς καθορᾶν εἰς θεᾶν ἑξαίσιον. Θεᾶν φημι ἐγὼ ἐκεῖνο τὸ θέατρον, ὃ συνεστήσατο Ἄγγελοις καὶ ἀνθρώποις. Πῶς εἰσῆλθε προφανῶς, μὴ κληθεῖσα παντελῶς· πῶς δὲ καὶ προσήγγισε τῷ οὕτως ἀνακειμένῳ, πάντα ἀναγγέλλουσα τὰ τῆς καρδίας αὐτῆς, δίχα ἤχου καὶ φθογγῆς πάντα αὐτῷ ἀναθεῖσα. Εἶδες ὑπερβάλλουσαν ψυχῆς ἐτοιμασίαν, πῶς περιετείχισεν ἑαυτὴν τῇ ἀναιδείᾳ! Οὐ θόρυβον οἰκετῶν ἢ γενναία ἔπτηξεν, οὔτε παρεστηκότων σκληρὰν ἐπιτίμησιν· τοῦτο λογιζομένη, ὅτι ἐὰν μὴ σχεδὸν τὸ πρόσωπον ποιήσω σιδηροῦν ἢ χαλκοῦν, σωθῆναι οὐ δύναμαι· ἢ πάλιν ὡσπερ τοὺς ἔξω ὀφθαλμοὺς ἀτρέπτους ἔχουσα τὸ πρῖν, οὐδὲν ἠσυχνόμην περὶ τὴν τῶν πολλῶν ἀρπαγὴν, οὕτω καὶ νῦν, ἐὰν μὴ μου τοὺς ἔσωθεν ὀφθαλμοὺς τῆς καρδίας εἰς πολλὴν αὐστηρίαν καὶ ἀναίδειαν μεταβα 91 λοῦσα εἰσέλθω, οὐ δύναμαι τοῦ κρυπτοῦ πόθου ἐπιτυχεῖν, οὔτε μὴν καθαρθῆναι ἐκ τῆς αἰσχροῦς πλημμύρας τῆς ἐμῆς ἀσελγείας. Νῦν τῆς προτέρας μου αἰσχύνης τῆς ἀναιδείας προκρίναι ἀναγκαῖον· νῦν καιρὸς τὰ τῆς προλαβούσης αἰσχύνης εἰς εὐσημοσύνην ἀμείψαι· νῦν καιρὸς ἀγῶνος πολλοῦ, λαθεῖν με τῶν προσκαίρων καὶ ῥυπαρῶν μυρισμῶν, δι' ὧν ἐπαλαιώθην ἐν τῷ βάθει τῆς ἁμαρτίας· νῦν καιρὸς ἀναλογίσασθαι, ζητῆσαι μὲν τοῦ φωτὸς καὶ τῆς ζωῆς τὸν ἀρχηγόν, δι' ὃν χάριτος ἀγγελικῆς ἐπιτυχεῖν δυήσομαι, ἀπώσασθαι δὲ τῆς ζοφερᾶς νυκτὸς τὸ πικρὸν γαυρίαμα, δι' ἧς ἔπραξα τὰ μὴ δέοντα. Δεῖ με νῦν ἀνταρσίαν κτήσασθαι κατὰ τοῦ μεγάλου καὶ δεινοῦ Ἐχθροῦ καὶ σπορέως, τοῦ ἐν ἐμοὶ σπείραντος σπόρον ἀκαθαρσίας καὶ ζιζανίων, ἵνα νικήσασα τοῦτον τὸν πόλεμον, ἀγνεῖας ἔνδυμα κομίσωμαι σὺν τῷ βραβεῖῳ τῆς νίκης παρὰ τοῦ Φιλανθρώπου. Δεῖ με τῶν θανατικῶν μύρων ἐπιλαθέσθαι λοιπὸν τοῦ καιροῦ καλοῦντος εἰς τοῦτο, προσελθοῦσα δὲ τῷ ἀληθινῷ καὶ αἰωνίῳ μύρῳ, κομίσασθαι ζωὴν ἀναμάρτητον. Ἀνθρώποις ἤρεσα διὰ τῆς μισουμένης ἁμαρτίας ἐν ὠρισμένῳ χρόνῳ, δεῖ με <καὶ> Θεῷ ἀγίῳ ἐν καρδίᾳ καθαρᾷ καὶ ψυχῇ πεπιστωμένη ἀρέσαι, ἀγνισθεῖσαν δι' αὐτοῦ. Γινώσκω γὰρ τὸν καιρὸν τοῦτον σφζομένων εἶ 92 ναι· ἐπειδὴ καὶ ὁ σώζων πάρεστι. Καταφρονήσω ῥοπήν ἐμπτυσμάτων καὶ αἰσχύνης, εἰς οὐδὲν δεχομένη τὰς ὕβρεις τῶν οἰκετῶν. Φθάσω τοῦ ποθουμένου τὴν κρυπτομένην σωτηρίαν, καὶ τῶν προσερχομένων ὕβρεων τῶν ὄχλων ἢ χάρις νικᾷ. Οὗτος ὁ καιρὸς ἐλάσσων ἐστὶ τῆς καλῆς ἀναιδείας ὑπὲρ καιρὸν ἐκεῖνον τὸν τῆς ἐμῆς ἀπρεποῦς ἀναίσχυντίας. Ἐν ἀμφοδοῖς στήκουσα, πάντας προσεκαλούμην εἰς ἔργα ἀτοπίας· ἐν τε καλλωπίσμασιν αἰσχροῖς συναντῶσα πᾶσι, τὰς τρίχας ἐν ἀριθμῷ πλέκουσα καὶ στίλβουσα, <καὶ> ἐπάνω τῶν παρειῶν εἰς ἀπάτην τυποῦσα, ὅπως πάντα νεανίαν εὐσταλῇ καὶ ὠραῖον ἐλκύσω πρὸς ἑμαυτὴν ἑραστήν, πολλοὺς ἐβόθρισα διὰ τοῦ βορβόρου τῆς ἁμαρτίας, κἀγὼ διὰ τοὺς πολλοὺς Θεὸν σωτηρίας οὐκ ἐγνώρισα. Ἀλλὰ νῦν καιρὸς ἀγαθός, καὶ τῆς προσδοκωμένης ὑπ' ἐμοῦ σωτηρίας ἢ ἐτοιμασία πάρεστι· νῦν ἢ χαρὰ τῶν λυπομένων ἐπεδήμησε· νῦν ἢ τῶν ἀσθενούντων ποικίλη ἀρρωστία ἀληθινοῦ ἰατροῦ ἐπέφθασε. Παγὶς διαβολικὴ ἐγενόμην, τελείως ἀγρεύουσα τὰς ψυχὰς εἰς κρίσιν αἰώνιον. Νῦν σπουδάσαι ὀφείλω ταχὺ πορευθῆναι καὶ καλὰ πράξαι ἀντὶ τῶν κακῶν ἐκείνων, ὧν ἔπραξα· ἄδηλα γὰρ εἰσὶ καὶ ἀφιλανθρώπευτα. Νῦν

πορευθεῖσα προσπέσω τῷ μεγάλῳ Ἰατρῷ, τῷ δεχομένῳ πάντας καὶ 93 μῆ ἔξουθενοῦντι, τῷ δωρεὰν ἰωμένῳ καὶ μετὰ πολλῆς χαρᾶς ἀπολύοντι. Πάντα οἶδεν, ἔν μόνον ἀγνοεῖ· μισθοὺς τῆς ἰατρείας οὐκ οἶδε λαμβάνειν ἐκ <τῶν ἰαθέντων>, πίστιν δὲ μόνον ἀπαιτεῖ, τὴν ἀποπλύνουσαν τὴν ἀμαρτίαν· αὐτὴν μόνον εἰς καθάρσιον ψυχῆς εἰσπράττεσθαι ἐπίσταται. <Εἶπω> αὐτῷ πάντα ὅσα ἐγὼ ἔπραξα ἐν τῷ ἐμῷ σώματι, ἅπερ οὐκ ἦν μοι θέμις, καὶ τοὺς καλοὺς μου πλοκάμους <τοὺς> στιλβωθέντας εἰς τέρψιν καὶ εἰς σκάνδαλον πολλῶν, ποιήσω λέντιον ἢ τοι προμάξιον, καὶ τὰ ἐμὰ βλέφαρα τὰ αἰσχρῶς διανεύσαντα σὺν ταῖς κόραις τῶν ὀφθαλμῶν εἰς ρεῖθρα δακρῶν· καὶ λοιπὸν τοῖς ἴχνεσι τοῦ ἀγίου Ἰατροῦ ἀκολουθήσω, ἵνα αὐτῷ προσπέσω καὶ σωθῶ· ἀκούω γὰρ αὐτὸν μὴ μόνον εὐεργετεῖν δωρεὰν, ἀλλὰ καὶ γνώστην εἶναι ἐνθυμήσεων ἐκάστου. Τί οὖν ποιήσασα ἢ τί διασκεψαμένη, μᾶλλον δὲ προφασισαμένη, εἰσέλθω πρὸς τὸν εὐεργέτην; Τίνα συνεργὸν τῆς τοιαύτης ἀγαθῆς μου προθέσεως λήψομαι πρὸς τελείαν παρρησίαν, ἵνα τύχῃ τοῦ καλοῦ σκοποῦ; Τίνα τοῦ ποθουμένου θησαυροῦ ὑπ' ἐμοῦ προδότην ἀγαθὸν εὐρεῖν δυνήσομαι; Ἄνθρωπον, ἐν σπουδῇ καὶ θορύβῳ ὑπάρχουσα πολλῶ, οὐκ ἐπιφθάνω πρὸς τὸ λήψασθαι, ἵνα μου ὀδηγὸς τῆς φροντίδος 94 γένηται πρὸς σωτηρίαν. Τὴν οἰκείαν συνείδησιν μᾶλλον ἰκανωτέραν λογίσομαι, ἥτις οὔτε βασκανίαν ἐργάζεται κατ' ἐμοῦ. Εἰς τοῦτο ἀγωνίσομαι, θαρροῦσά μου τῷ σκοπῷ. Ἐγὼ νομίζω, μικρόν τι λαβοῦσα ἐν ταῖς χερσίν, οὕτω πορευθῆναι πρὸς αὐτόν· οὔτινος καὶ εὐπορεῖν οἴομαι· οἶμαι γὰρ μὴ ἀπαρέσκειν αὐτῷ τὸ δῶρον ἐκεῖνο· οὔτε γὰρ φορτικὸν εἶναι δοκεῖ, ἤγουν πρὸς βρῶσιν ἢ πόσιν. Οὕτω ποιήσω, συντάξομαί μου τῇ διανοίᾳ μόνη, καὶ οὕτως εἰσέλθω πρὸς αὐτόν. Ἐὰν γὰρ με ἀποστραφῇ προσφέρουσαν τὸ δῶρον ἐκεῖνο, τότε γνώσομαι ὅτι οὐκ εἰμί ἀξία λυθῆναι τῶν δεσμῶν τῆς ἀμαρτίας. Ταύτην δὲ τὴν πρόθεσιν ἔχον τὸ θαυμαστὸν ἐκεῖνο γύναιον, τὸν καιρὸν παρετήρει, ἔχουσα ἐν τῇ ψυχῇ σφοδροτάτην πρόθεσιν περιπτύξασθαι τοὺς πόδας τοῦ Κυρίου θερμῶς. Γνοῦσα δὲ ὅτι Σίμων, εἷς τῶν Φαρισαίων, κέκληκε τὸν Σωτῆρα, ἠγάλλετο μεγάλως· καὶ δραμοῦσα ἀπίει ἐν πολλῇ θερμότητι [καὶ] πρὸς τινα τῶν μυρεψῶν, ὠνήσασθαι ἀλάβαστρον μύρου. Καὶ δὴ πορευομένη, ἔλεγεν ἐν ἑαυτῇ· ποῦ ἄρα δυνήσομαι εὐρεῖν μύρον ἐκλεκτόν, ἄξιον τοῦ Ἰατροῦ τοῦ μεγάλου καὶ ἀγίου, ὅπως δεχθεῖν ἀσμένως σὺν τοῖς ἐμοῖς δάκρυσι; Ταῦτα γὰρ ἀναγκαῖον πρὸς κατὰ 95 νυξιν ἀρμόζειν. Δώσω τιμὰς δαψιλῶς, ἵνα τύχῃ μόνον τοῦ σκοποῦ. Καὶ αὐτὸν δὲ τὸν μυρεψὸν κατακρινῶ ἀφειδῶς, μᾶλλον δὲ ὀρκώσω αὐτὸν εἰς ὄνομα τοῦ Θεοῦ τῶν ἀγίων πατέρων, ᾧ αὐτοὶ πιστεύουσιν, ὅπως δώσει μοι μύρον βασιλικὸν ἐκλεκτὸν εἰς τιμὴν τοῦ Ἰατροῦ, λαβὼν τιμὰς δαψιλῶς. Παραγενομένη δὲ πρὸς τινα τῶν μυρεψῶν, ἔφη αὐτῷ ἰλαρῶς· εἰρήνη σοι, μυρεψέ· δός μοι μύρον ἐκλεκτὸν βασιλικὸν τίμιον, ὅπως μὴ εὐρεθῇ τὸ ἴσον αὐτοῦ πώποτε· ᾧ γὰρ αὐτὸ ἐπάγω, μείζων ὑπάρχει πάντων, καὶ οὐκ ἔστιν ἕτερος συνεικασθῆναι αὐτῷ. Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ μυρεψὸς ἔφη τῇ γυναικί· ὦ γύναι, ὑπέρογκα ἐλάλησας ῥήματα. Τίς σε οὐκ ἐπίσταται, ἐν ταῖς ἀμφοδοῖς τῆς πόλεως, ἔχουσαν ἐν αὐτῇ πλῆθος ἔραστῶν πολὺ; Τίνοι οὖν ἐκ πάντων βούλει, γύναι, προσενεγκεῖν τὸ μύρον τὸ βασιλικὸν τὸ ἐκλεκτόν; Τί δύναται ἐκεῖνος παρασχεῖν ἀντὶ μύρου, οὐπὲρ ἐν τοιαύταις τιμαῖς βούλει ἀγοράσαι; Ἐπίσταμαί σου τοὺς ἔραστὰς ὅλους· ἀλλ' οὐ τοσοῦτον ἰκανὸς ἐξ αὐτῶν ὑπάρχει τις, ἀντάξιον δῶρόν σοι παρασχεῖν, οὗ ζητεῖς μύρου λαβεῖν καὶ προσενεγκεῖν ἐνὶ ἐξ αὐτῶν. Πωλήσαι θέλω κάγω, ὅμως ἤθελον μαθεῖν, τίνοι αὐτὸ ἀπάγεις ἐν τοσαύτῃ σπουδῇ καὶ θορύβῳ τοιούτῳ. Μὴ ἄρα βασιλικῷ γένους ἐστὶ σου 96 ὁ ἔραστής, ἢ παιδίον τυγχάνει μεγιστάνων; Ἡ πάλιν ὑπερέχων ἐστὶ τοῦ Δαυΐδ, οὗ μείζων οὐκ ἀνέστη βασιλεὺς ἕτερος ἐν Ἰσραήλ; Μὴ γένος αὐτοῦ ἐστὶν ὁ νέος σου ἔραστής, ὃ γύναιον; Βούλομαι γὰρ πυθέσθαι· ἢ γὰρ τιμὴ δαψιλῆς, καὶ αὕτη σου ἢ σπουδὴ εἰς ἔκκληξίν με φέρει, ὃ τι τις ἐστὶν ὁ τοιοῦτος. Τότε δὴ ἡ θαυμαστὴ γυνὴ ἀπεκρίνατο,

ἐνθόρυβος οὔσα τῇ ψυχῇ, καὶ λέγουσα τῷ μυρεψῷ· τὸν Θεὸν τῶν πατέρων φοβήθητι, ἄνθρωπε, καὶ δός μοι τὸ ἀλάβαστρον, ὅπως φθάσω ἐν τάχει· τὸν Θεὸν σου τὸν δώσαντα τηλικαύτην δύναμιν ἐν χειρὶ Μωυσέως, ῥάβδῳ σχίσαι τὴν θάλασσαν, καὶ στῆσαι τὰ ὕδατα ὡς πέτραν ἀκρότομον, καὶ διαγαγεῖν τὸν λαὸν ἐν ξηρῷ κονιορτῷ. Ὁρκίζω σε, νεανία, ἐν ἀγίοις ὀστέοις, οἷς ἐβάστασε Μωυσῆς ἐν κοιλάδι θαλάσσης, λέγω δὴ τὰ λείψανα τοῦ ἀθλοφόρου Ἰωσήφ, τοῦ νικήσαντος προφανῶς ἀσπίδα ἐν σπηλαίῳ, καὶ τὴν ῥάβδον τοῦ Ἀαρών, τὴν θήξει βλαστήσασαν κάρυα ἐν τῇ σκηνηῇ ἀναμέσον τῶν ῥάβδων· ἐν φωνῇ τῇ ἀγία τῇ 97 λαλησάσῃ τῷ Μωυσῆϊ ἐν φλογὶ καιομένη, βάτω μὴ καυσάσῃ· τὸν Θεὸν τὸν δώσαντα ἐκλάμψαι εἰς πρόσωπον Μωυσέως ἐν τῷ ὄρει δόξαν τὴν ἀπρόσιτον· τὴν ἀγίαν κιβωτὸν τὴν στήσασαν τὰ ρεῖθρα τοῦ Ἰορδάνου ποταμοῦ εἰς ἔκλειψιν τελείαν· ἐν δυνάμει ἀγία ῥηξάσῃ τὰ τεῖχη, ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ, πόλεως Ἰεριχῶ· ἐν χειρὶ ταῖς ὀσείαις τοῦ υἱοῦ Ναυῆ, ἀρθείσαις τῷ ὕψει τοῦ ἀέρος, καὶ στήσαντος λόγῳ τὸν δρόμον τῶν στοιχείων, ὥστε γενέσθαι μίαν δύο ἡμέρας ὁμοῦ. Ἴδε ὅσα σοι εἶπον· τὸ ὄνομά σοι τοῦ Θεοῦ, καὶ τῶν ἀγίων αὐτοῦ τῶν αὐτῷ εὐαρεστησάντων. Δός μοι λοιπὸν τὸ μύρον, καὶ λάβε ὅσας βούλει τιμὰς τοῦ ἀλαβάστρου. Μόνον ἐκλεκτὸν δός μοι, καὶ ἀπόλυσον δὴ με, ὅπως ἴδω ἐν τάχει τὸν μέγαν ποθούμενον ἔραστήν μοι ἄχραντον. Πάλιν ἀπεκρίνατο ὁ μυρεψὸς τῇ γυναικί, θεωρῶν δαψιλίαν τιμῆς τοῦ ἀλαβάστρου· τί, φησί, βλάπτῃ, ὧ γύναι, ἐὰν εἴπῃς καὶ ἐμοὶ περὶ τοῦ σοῦ ἔραστοῦ, ὃν νῦν πόθῳ πολλῷ καὶ τοιοῦτῳ ἐκτίσω; Ὅτι εἰς πόθον με ἤγαγες ἰδεῖν αὐτόν, ὧ γύναι· καὶ οὐ δύναμαι δοῦναι, εἰ μὴ εἴπῃς μοι τίς ἐστίν. 98 Ἐλεγε τὸ γύναιον· τί με βιάζῃ, οὕτως ἀκριβῶς ἐρωτῶν, ἅπερ οὐκ ἐξδὸν μαθεῖν; Ὁρᾷς πῶς φλέγεται μου ἡ καρδία, πότε αὐτὸν ὄψομαι, καὶ ἐμπλήσει με χαρᾶς; Δέδοικα μήποτε ὁ καιρὸς τῆς ἐμῆς ἐπιθυμίας παρέλθῃ, καὶ τὸν ἴσον ἐκείνου οὐ μὴ εὐρήσω ποτέ· οὐ γάρ ἐστι χρόνος ἐπιμένων ἐπὶ γῆς, οὐδὲ τῶν καθ' ἡμᾶς ψευδοτεχνικῶν ἰατρῶν τυγχάνει ἢ φάρμακά τινα κατασκευάζει γεώδη, ἀλλὰ λόγῳ ἐνὶ τὰ ἔργα κρατύνει, καὶ εἰς αἰῶνας ὅλους ἐρρωμένη διαμένει ἢ παρ' αὐτοῦ ἴασις. Ἀριθμῶ καιρὸν ἔχει τοῦτον πολιτεύεσθαι ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ εἰς αἰῶνας ὅλους ἀόρατος τυγχάνει· ἢ γὰρ πόλις αὐτοῦ ἀόρατός ἐστι, καὶ τὸ βασιλεῖον αὐτοῦ ἀδιάδοχον μένει. Λοιπὸν ἀπόλύε με, τὸν ἄξιον μισθὸν κομιζόμενος, ἵνα μὴ παραίτιός μοι γένη λύπης βαρυτάτης, καὶ εἰς οὐδὲν ἀποβῆ μοι τὰ τῆς προσδοκωμένης ἐλπίδος. Εἰ γὰρ ἐπεγίνωσκες τῆς ἐμῆς καρδίας τὸν ἀφανῆ ἔρωτα, πρὸ τοῦ με ἐπερωτῆσαι παρεῖχες τὸ δῶρον μετὰ τοῦ πρέποντος μισθοῦ. Διὸ μὴ βράδυνε· τάχα γὰρ καὶ σοι συμφέρον γενήσεται, καὶ μέλλεις τὸν ἴσον ἐμοὶ τρόπον ἐπειγόμενος εἰς τὸν ἐκείνου πόθον ἐκλύεσθαι. Τοιοῦτος γάρ ἐστιν ὁ ἐν αὐτῷ πολυάγαθος ἔρωσ· τοὺς προσεγγίζοντας αὐτῷ μετὰ πολλῆς χαρᾶς ἀποπέμπει, καὶ εἰς αἰῶνας φίλους ἀσπάζεται τῷ τῆς ἀγάπης φιλομανεῖ φίλτρῳ. 99 Φοβήθητι οὖν, ἄνθρωπε, τὸν Θεὸν τὸν ἄχραντον, καὶ ἀνάψυξον δὴ με ἐν καλῇ ἀποκρίσει· <φοβήθητι, ἄνθρωπε,> τὸν Θεὸν τὸν ἅγιον, τὸν τὸν Ἀβραάμ καλέσαντα καὶ τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ἰσαὰκ δοξάσαντα, ὡσαύτως καὶ Ἰακώβ Ἰσραὴλ μετονομάσαντα, καὶ πατριάρχην θέμενον εἰς τὰς δώδεκα φυλάς· <φοβήθητι, ἄνθρωπε,> τὸν Θεὸν τὸν δώσαντα τῇ Ἄννᾳ τὸν Σαμουήλ, πόνῳ προσευξαμένη ἐν τῇ θλίψει τῆς ψυχῆς· <φοβήθητι, ἄνθρωπε, τὸν δίκαιον Θεὸν τὸν ῥυσάμενον τὴν ἀμνάδα Σωσάνναν ἐκ λύκων δεινοτάτων>. Πείσθητι, νεανία, καὶ δός τὸ ἀλάβαστρον βασιλικὸν ἐκλεκτόν, καθὼς ἤδη προεῖπον. Εἰ εἴδῃς, ὧ ἄνθρωπε, φλόγα ἐμῆς καρδίας, αὐτὸς ἂν κατέσπευσας ἐκπέμψαι με ἐντεῦθεν. Πάλιν δὲ ὁ μυρεψὸς πρὸς αὐτὴν ἐφθέγγετο, πυθέσθαι βουλόμενος περὶ τοῦ ἀλαβάστρου· ἄκουσόν μου, ὧ γύναι· πολλά με ὥρκισας καὶ κατέκρινας, ὅπως δώσω σοι τὸ ἀλάβαστρον· κἀγὼ δὲ πολλάκις ἠξιώσά σε εἰπεῖν τίς ἐστίν ὁ τοιοῦτος, καὶ οὐ βούλει μοι εἰπεῖν. Μὴ ἀνώτερός ἐστι πάντων τῶν ἀνθρώπων, καὶ οὐκ ἔστιν ἐπὶ 100 γῆς ὠραιότερος αὐτοῦ; Ὅτι οὕτως ἐτρώθης εἰς τὸ κάλλος ἐκείνου, ὥστε μύρον ἐκλεκτόν

ἀπαγαγεῖν τῷ ὤραίῳ. Μὴ γένος δέ, ὡς εἶπον, ἐστὶ τοῦ Δαυΐδ, δικαίου βασιλέως, ἢ τοῦ μεγάλου Ἀβραάμ, φίλου τοῦ Ὑψίστου; Τίς ἐστίν, εἶπέ μοι; Οὕτω πέφλεξαι ἐν σπουδῇ θεάσασθαι τὴν ὠραιότητα αὐτοῦ. Λέγει ἡ γυνὴ ἢ θαυμαστὴ τῷ μυρεψῷ· τί οὕτω βιάζῃ με εἰπεῖν σοι τὰ κρυπτά μου; Μύρον ἦλθον ὠνήσασθαι, οὐχὶ δὲ διαλεχθῆναι. Φοβήθητι, ἄνθρωπε, τὸν Θεὸν τὸν ἄχραντον, καὶ ἐλέησόν με, καὶ ἀπόλυσόν με ταχύ, ὅπως φθάσω ἐν σπουδῇ τὸν μέγαν μου ἔραστήν. Ἐν πάσῃ οὖν σεμνότητι δὸς τὸ ἀλάβαστρον. Μὴ βράδυνε, ἄνθρωπε, μὴ παραίτιός μοι γένη λύπης αἰωνίας, τοιοῦτου θησαυροῦ στερηθεῖσι. Ἔφη αὐτῇ ὁ μυρεψός· εἰ μὴ τις σοι δοκεῖ φθόνος συνεῖναι, φανέρωσόν μοι τὸν εὐεργέτην σου· ὥπερ κἀγὼ προθύμως ἀσμενίσας παράσχω σοι, ὅπερ ζητεῖς βασιλικὸν μύρον· οὐ μὴν δὲ καὶ τῆς ἀγαθῆς σου προσδοκίας, ὡς οἶμαι, συνεργόν με εὐρήσεις. Ἰδοῦσα δὲ ἡ γυνὴ τοῦ νεανίου τὴν πολλὴν ἐξέτασιν τῶν ῥημάτων τῶν πρὸς αὐτὴν γενομένων, ἐθαύμασε μεγάλως περὶ τῆς σπουδῆς τοῦ ἀνδρός, πῶς οὕτω 101 μετὰ πόθου ἠκριβεύσατο μαθεῖν· καὶ λοιπὸν ἀπεκρίνατο· ὡς γε οἶμαι οὐδένα λανθάνει ἐν τῇ πόλει ὅσα ἐγὼ ἔπραξα, μιαίνουσα καθ' ὥραν ἑμαυτὴν ἐν πορνείαις καὶ ἄλλους θηρεύουσα εἰς αὐτὸν τὸν μiasμόν. Εἶδον δὲ αἰφνίδιον τὸν ἅγιον ἐκεῖνον τὸν φανέντα ἐπὶ γῆς ἱατρὸν καὶ σωτήρα, καὶ ἡ ψυχὴ μου αὐτίκα αἰχμάλωτος γέγονεν ὀπίσω τῆς ἀχράντου ὠραιότητος αὐτοῦ· εἶδον γὰρ ἐν ὀφθαλμοῖς μου ἰάματα φοβερὰ καὶ σημεῖα ἀνείκαστα καὶ πολλὴν συμπάθειαν ἐν αὐτῷ. Ἀμαρτωλοὺς δέχεται, τελώναις προσεγγίζει, λεπροὺς οὐκ ἀποβάλλει, ἀσεβεῖς οὐ διώκει, ἀλλὰ πάντας ὁμοῦ ἐν οἰκτιρμοῖς δέχεται, μὴ ὀργιζόμενος τοῖς αὐτῷ προσιοῦσι· καὶ τὸ ὅλον νεκροὺς ἐγείρων, καὶ πᾶσαν δαιμονικὴν φύσιν ἀπελαύνων, ῥήματι μόνῳ πάντα ποιῶν. Ἰδοῦσα δὲ ἐξέστην καὶ εἶπα ἐν ἑμαυτῇ· τί ζῶ ἐγὼ ἢ ἀθλία, εἰ μὴ αὐτῷ ἐγγίσω; Ἡ ἀμαρτία μου πολλή, ὡσαύτως ἢ ἀσέλγεια· σηπεδῶν δὲ μεγάλη. Χάριν τίνος ἀμελῶ ἑαυτῆς; Ἄλλον καιρὸν τοιοῦτον οὐκ ἔχω ποτὲ εὐρεῖν, οὔτε ἄλλον ἱατρὸν τοιοῦτον φιλάνθρωπον. Ἐγὼ δὲ οὕτω πέπεισμαι ὅτι Θεὸς ὑπάρχει οὗτος ὁ φαινόμενος μέγας ἐξουσιαστής. Λόγῳ πάντα κελεύει, λόγῳ πάντας ἰᾶται· ἀμαρτίας συγχωρεῖ ἐν πάσῃ 102 ἐξουσία. Τοιοῦτον καιρὸν εὐροῦσα, καὶ τοιοῦτον ἱατρὸν, οὐκ ὄφειλον ῥαθυμεῖν. Οὐ χρῆν με ἀμελῆσαι τῆς ἐμῆς ἰάσεως. Τούτου ἕνεκα σπεύδω τῶν ἐμῶν ὀφλημάτων δοῦναι τὸ γραμματεῖον τῷ ἀγαθῷ συγχωρητῇ. Οἶδα ὅτι ἡμάρτον ὑπέρεμετρον, καὶ οὐκ ἔστιν εἰκάσαι τὴν ἐμὴν ἀσέλγεια· ἀλλὰ πρὸς τὸ πλῆθος τῆς αὐτοῦ εὐσπλαγχνίας σταγόνες εἰσὶ πᾶσαι αἱ ἀμαρτίαι μου. Καὶ οἶδα τοῦτο σαφῶς, ὅτι μόνον ἐγγίσω αὐτῷ, εὐθύς ἀγιάζει με ἐκ πασῶν τῶν ἀμαρτιῶν, φυγαδεύσας ἀπ' ἐμοῦ πᾶν ἔργον ἀτοπίας, διότι οὐράνιος καὶ ἄχραντος ὑπάρχει. Ἰδού, νεανία, εἶπόν σοι πάντα τὰ κρυπτά τῆς ἐμῆς καρδίας. Δός μοι λοιπὸν τὸ μύρον· ἱκανὴ ὥρα ἐστίν, ἀφ' οὗ ἐμποδίζεις με καὶ βιάζεις μαθεῖν, τίνι τὸ μύρον ἀπάγω. Ἔφη πρὸς τὴν γυναῖκα, ταῦτα πάντα ἀκούσας ὁ μυρεψός ἐν χαρᾷ τῆς καρδίας· χάριν σοι ὁμολογῶ, ὡ γύναι πιστοτάτη, ἀποκαλύψασα ἐμοὶ τὴν καλὴν πρόθεσιν. Μέγαν ἄφνω ἔραστήν ἐκτήσω οὐράνιον. Τῷ ῥήματι ἅπαντας ἀγιάζει θεϊκῶς. Ἔργον πλήρες ἐπαίνου καὶ σφόδρα ὠφέλιμον βούλει πρᾶξαι, ὡ γύναι, πάσαις ταῖς γενεαῖς. Ὄντως αὕτη ἡ μεγίστη σωτηρία σοὶ τε πρώτη καὶ πᾶσιν ἀμαρτωλοῖς. Θυγάτηρ πατέρων εἷς καὶ συγγενῆς ὁσίων τῶν καλῶς πιστευσάντων εἰς τὸν ἅγιον Θεόν. Μικρὰν δὲ συμβουλίαν συμβουλεύσω σοι ἐγὼ, καὶ κατάδεξαι εὐθύς, ἐκτὸς 103 πάσης μέμψεως. Οἶδας καὶ αὕτη σαφῶς, ὅτι οἱ Φαρισαῖοι πονηροὶ ὑπάρχοντες, ἀντιπάσχουσιν αὐτῷ, ἐπειδὴ Θεὸς μέγας καὶ φιλάνθρωπος ἐστὶ, συγχωρῶν ἀμαρτίας οἰκεία εὐσπλαγχνία. Ἐὰν οὖν σε ἴδωσιν ἐκεῖ εἰσερχομένην, ἀποκλείσουσι τὰς θύρας, ὑβρίζοντες ἀφειδῶς. Αὕτη δὲ ἀκούσασα, μὴ δειλανδρήσης παντελῶς, ἀλλὰ γενοῦ τῇ ψυχῇ πέτρας στερεωτέρα. Εἰ ἐν ἔργοις πορνικοῖς ἄχρωμος ἐτύγχανες, πόσω μᾶλλον ἐνταῦθα ὑπὲρ σωτηρίας; Μέλλουσι γὰρ ἅπαντες, ἐλεύθεροι καὶ δοῦλοι, θυρωροὶ καὶ ὑπηρέται, δεινῶς σοι ἐπιτιμᾶν. Πάντων οὖν καταπτύσασα,

εἴσελθε θαρσαλέως πρὸς αὐτὸν τὸν ἅγιον ἐν πολλῇ ταπεινώσει, καθὼς αὐτὴ προεῖπας. Περίπτυσαι ἐν πόθῳ τὰ ἴχνη τοῦ ἀχράντου, καὶ ἔση μακαρία· ἐγὼ γὰρ ἀκήκοα, ἐν οἰκίᾳ Σίμωνος, ἐνὸς τῶν Φαρισαίων, εἶναι αὐτὸν σήμερον. Πορεύου ἐν εἰρήνῃ, εἴσελθε μετὰ χαρᾶς, ἔγγισον προθύμως. Δεχθεῖν σου τὸ δῶρον. Ἴδου μύρον βασιλικὸν ἐκλεκτὸν τίμιον, ἄξιον τοῦ Σωτῆρος δέδωκά σοι, ὃ πιστοτάτη γύναι. Ἄλλο μέτρον μύρου μερίζονος τιμῆς οὐχ εὐρίσκω. Λαβοῦσα δὲ ἡ γυνὴ τὸ τοῦ μύρου ἀλάβαστρον, ὥχτετο ἐν εὐφροσύνῃ καὶ ἔλεγεν ἐν ἑαυτῇ εὐχομένη· τίς δώσει μοι εὐρεῖν θύραν ἀνεωγμένην, καὶ ἀθρόως εἰσελ 104 θοῦσα προσεγγίσω τοῖς ἴχνεσι τοῦ ἁγίου μου ἱατροῦ; Καὶ δὴ περιπτυσξαμένη αὐτόν, μὴ ἐάσω, ἕως λάβω τὴν συγχώρησιν τῶν ὀφλημάτων. Προσεύξομαι δὲ προθύμως τῷ Κυρίῳ, τῷ εἰδότεί πάντα μου τὰ κρύφια, καὶ πρὶν αὐτῷ προσεγγίσω, ἐπίσταται τί δὴ ἐγὼ πορεύομαι ἰδεῖν αὐτὸν ἐν οἰκίᾳ τοῦ Σίμωνος· ἰδὸν σύ, Κύριε, ἐν οἰκίᾳ Σίμωνος ἀνάκεισαι σὺν αὐτῷ ὡς ἄνθρωπος νομισθεῖς· ὡς Θεὸς ὄραξ ἐμῆς ψυχῆς τὸν λογισμόν, καὶ εἰς τί ἐγὼ ἠγόρασα τὸ μύρον οἴδας, Κύριε· ἵνα ἐλθοῦσα καὶ προσπεσοῦσα τοῖς ἴχνεσι τῆς ἁγίας σου θεότητος, σωθῆσομαι. Γινώσκω γὰρ ὅτι Θεὸς εἶ ἅγιος, καὶ οἰκεία εὐσπλαγχνία σώζεις πάντας, μὴ θέλων ἀπολέσθαι τινὰ τῶν ἀμαρτωλῶν προσπίπτοντά σοι, Σωτήρ, οἰκεία προαιρέσει. Μόνον γὰρ ἐώρακά σε ἐν πλατείαις καὶ ἐπίστευσα ὅτι πάντα δύνασαι. Παράσχου δέ μοι τοῦτο, Σωτήρ, ἵνα εἰσέλθω ἀκωλύτως, ὅπου αὐτὸς ἀνάκεισαι. Λεγούσης αὐτῆς ταῦτα, κατέφθασεν εἰς τὸν οἶκον, ἔνθα ὁ Χριστὸς ἀνέκειτο, καὶ εὐρίσκει τὸν πυλῶνα τῆς οἰκίας ἀνεωγμένον, καὶ εἰσῆλθε, καὶ ἀθρόως προσεγγίζει κατόπισθεν, καὶ ἄπτεται τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ ποσί, καὶ κλίνασα τὴν κεφαλὴν σὺν 105 καρδίᾳ, ἐν στεναγμοῖς καὶ ὀχετοῖς τῶν δακρῶν κατέβρεχε τοὺς πόδας αὐτοῦ, μετὰ χαρᾶς καταφιλοῦσα ἐν πόθῳ σφοδροτάτῳ, καὶ ἐν ταῖς θριξὶ τῆς κεφαλῆς κατέμαξε, καὶ ἤλειπεν ἐν τῷ μύρῳ προθύμως λέγουσα· μόνος αὐτὸς ἐπίστασαι, τὸ πῶς ἐγὼ ἐτόλμησα τοῦτο πράξαι. Οὐκ ἄγνοοῦσα, Κύριε, τὰ φαῦλά μου, ἐτόλμησα ἐγγίσει σοι τῷ ἀχράντῳ· ἀλλὰ σωθῆναι θέλουσα προσέπεσα, καθ' ὃν τρόπον τελῶναι καὶ ἀμαρτωλοί. Δέξαι, Χριστέ, τοὺς ὀχετοὺς τῶν δακρῶν μου. Δέξαι, Κύριε, τὴν πόθησιν τῆς ψυχῆς μου. Ἡ τόλμη μου λογισθεῖν παράκλησις, καὶ ἡ ἐμὴ ἀναίδεια εἰς προσευχὴν· τὸ μύρον μου εἰς ἰλασμόν γενήσεται, καὶ ἡ συντριβὴ τῆς καρδίας μου εἰς φωτισμόν. Ἐκ παιδόθεν ἀκήκοα ὅτι Θεὸς ἐκ παρθένου τεχθήσεται, καὶ θέλουσα μαθεῖν ἐγὼ, ἐπηρώτων πῶς δύναται ὁ ἄσαρκος σαρκωθῆναι; Καὶ ἔλεγον μοι οἱ γονεῖς· οὐκ ἔστιν αὕτη παράδοσις ἐκ πατέρων περὶ τούτου, ὅτι ὁ Θεὸς ὁ ἅγιος ἐκ παρθένου ἐν σαρκὶ βροτῶν τίκτεται ἐπὶ τῆς γῆς; Ὅπερ ἐγὼ ἀκήκοα, νέα οὖσα, ἰδὸν ὄρῳ ἐν ὀφθαλμοῖς ἀληθείας, Θεὸν μέγαν καὶ ἅγιον, ὀρώμενον ἐν τῇ ἡμετέρα σαρκὶ σῶσαι ἡμᾶς. Οὐχ ὄρῳ σε, καθὼς ὄρα ὁ Φαρισαῖος Σίμων, ὁ σὲ καλέσας εἰς ἄριστον· ἀλλ' ὄρῳ Θεὸν μέγαν δημιουργόν, τὰ σύμπαντα τῷ λόγῳ συστησάμενον. 106 Ἀμνάς εἶμι τῆς ποιμένης σου πλανωμένη· ἐπίστρεψόν με εἰς τὴν μάνδραν σου, Χριστέ· αὐτὸς γὰρ εἶ ποιμὴν καλὸς μονώτατος, ὁ συνάγων πλανωμένους εἰς τὴν σὴν αὐλήν. Περιστερά σου τυγχάνω, φιλάνθρωπε, ἀρπαγεῖσα ὑπὸ ἰέρακος δεινοτάτου. Φλέγεταιί μου ἡ ψυχὴ, τρωθεῖσα εἰς τὸν μέγαν ἰλασμόν σου τὸν ἄχραντον. Τὴν κακίστην δυσωδίαν τῶν ἀνομιῶν μου ἀπέλασον τῇ σῇ χάριτι. Ἄντι μύρου, Κύριε, τοὺς μώλωπας τῶν δεινοτάτων μου πλημμελημάτων, ἐν δάκρυσιν ἀποπλύνας, καθάρισον. Ἡ σὴ χάρις ἀνέωξε τὸ στόμα μου εἰπεῖν ταῦτα ἐκ καρδίας ἔμπροσθέν σου, ἵνα ἔσομαι τύπος καλὸς ἀμαρτωλοῖς, οὕσπερ αὐτὸς διασῶσαι ἐλίλυθας, φιλάνθρωπε. Ναί, δέομαί σου, Σωτήρ, μὴ παρίδης δάκρυα ταλαιπώρου καρδίας· οἶδα γὰρ ὅτι οὐδὲν ἀδύνατον παρὰ σοί· δύνασαι δὲ πάντα. Ἐν τῇ καρδίᾳ προσῆχτετο τῷ πλάσαντι κατὰ μόνας τὰς καρδίας τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἔλαβεν ἀντὶ μύρου μύρον ζωῆς· ἀντὶ φθαρτοῦ τὸν ἄφθαρτον καὶ μένοντα μισθόν. Οὐχ οὕτως ἦν τὸ μύρον εὐώδες, πρὸς τὸ μύρον τοῦ ῥήματος τοῦ Χριστοῦ. Προσήνεγκε μύρον καὶ ἀγάπην, καὶ

ἔδέξατο τῶν ὀφλημάτων τὴν συγχώρησιν. Ὁ 107 γὰρ Σωτήρ, Θεὸς ὑπάρχων προγνώστης, ἐδήλωσε τὸν πόθον τῆς ψυχῆς αὐτῆς, οὐκ ἄδηλα μένειν τὰ ὀφλήματα, ἃ πρότερον διεπράξατο ἢ θαυμαστή, ποιήσας. Ἀλλὰ πρῶτον ὀφλήματα ἐκήρυξεν, ἔπειτα τὴν ἀγάπην ἐσήμανεν, εἰπὼν τοῖς μαθηταῖς· τί κόπους παρέχετε τῇ γυναικί; Ἔργον γὰρ καλὸν εἰργάσατο εἰς ἐμέ· πάντοτε γὰρ τοὺς πτωχοὺς ἔχετε μεθ' ἐαυτῶν, ἐμὲ δὲ οὐ πάντοτε ἔχετε· βαλοῦσα γὰρ αὕτη τὸ μύρον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου, πρὸς τὸ ἐνταφιάσαι με ἐποίησεν. Ἀμὴν λέγω ὑμῖν· ὅπου ἐὰν κηρυχθῆ τὸ εὐαγγέλιον τοῦτο ἐν ὄλῳ τῷ κόσμῳ, λαληθήσεται καὶ ὁ αὐτὴ ἐποίησεν εἰς μνημόσυνον αὐτῆς. Εἰς νοῦν λαβὼν ταῦτα, ἀγαπητοί, ἐν ἐκστάσει σφοδροτάτη ἐγενόμην, πῶς εἰσῆλθε, πῶς ἤγγισεν ἄνευ φόβου, πῶς ἔμπροσθεν πάντων ὁμοῦ παρέστη, πῶς ἔκλαιε πρὸ ὀφθαλμῶν τῶν ἐκεῖσε ἀπάντων ἀνακειμένων, πῶς ἔλυσε τοὺς πλοκάμους παρρησίας, πῶς τοὺς πόδας κατέβρεχεν ἀναισχύντως, πῶς δὲ ὄλως οὐδεὶς κατ' αὐτῆς ἠγανάκτησεν· ἀλλ' ἦν αὐτοῖς ἡδύτατος ὁ κλαυθμὸς αὐτῆς, καλὸς καὶ τίμιος ὁ στεναγμὸς αὐτῆς πᾶσι. Ἐνεοὶ γεγονότες ἄνθρωποι, σὺν βρώμασι θεωρίαν ἤσθιον, 108 ξένον θαῦμα ὀρῶντες, ἐν ἀρίστῳ φανέν τε καὶ αἰφνιδίως τὸ πρᾶγμα γενόμενον· γυνὴ πόρνη, ἄκλητος, εἰσελθοῦσα, ὄπισθεν τῆς τραπέζης ἴστατο, τοὺς πλοκάμους ἐν στήθει βαστάζουσα, καὶ ἐν χερσὶν ἀλάβαστρον μύρου ἐκλεκτοῦ κατέχουσα· καὶ οὐκ ἦν ὁ ἐρωτῶν, τί εἰσῆλθες προπετῶς, ἢ ὁ λέγων, τί ζητεῖς ἐνταῦθα, γυναῖ, οὔτε τῶν ἐσθιόντων, οὔτε τῶν παρεστῶτων. Ἀλλ' ὑπῆρχε πᾶσι γλυκύτατον τὸ θαῦμα αὐτῆς, καὶ <θέαμα> παράδοξον καὶ ἡδύ. Πάντες οἱ Ἀρχάγγελοι τρόμῳ συνεσχέθησαν. Χερουβεὶμ καὶ Σεραφεὶμ φόβῳ παρειστήκεσαν, θεωροῦντες μεγίστην παρρησίαν γυναικός, κρατούσης θερμότητι τοὺς πόδας τοῦ Κυρίου! Χερουβεὶμ ἀναβλέψαι οὐ τολμᾷ τὸ παντελῶς, καὶ γυνὴ ἀμαρτωλὸς τοὺς πόδας κατεφίλει! Σεραφεὶμ τὸ πρόσωπον καλύπτει ἐν πτέρυξι, καὶ γυνὴ ἀμαρτωλὸς προφανῶς παρίστατο! Ἄγγελοι τῷ θρόνῳ πλησιάσαι οὐ δύνανται, καὶ γυνὴ ἐν ταῖς θριξὶ τὰ ἴχνη κατέμασεν! Ὡ γύναι πιστοτάτη, πῶς ἐγὼ ἐπαινέσω τὸ ὑπέρογκον φίλτρον θερμῆς σου προθέσεως; Ὡ γύναιον, πῶς δοξάσω τὴν μεγάλην πόθησιν τῆς τελείας σου ψυχῆς γενομένης πρὸς Θεόν; Ἡ τίς οὕτως ἀγαπᾷ, ὡσπερ σὺ ἠγάπησας; Ἡ τίς ἄρα ἀνθρώπων οὕτως ὑποδεχθήσεται, καθὼς σὺ ἐδέχθης; Ταῦτα πάντα ὁ Σωτήρ χάριτι 109 οἰκονομεῖ, ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τοῦ γένους τῶν ἀνθρώπων, τοῦ δοῦναι παρρησίαν ἐλθεῖν εἰς μετάνοιαν τοὺς ἐν πλημμελήμασι δεινῶς κατεχομένους. Μεταξὺ δὲ τῆς εὐχῆς καὶ τοῦ κλαυθμοῦ τῆς γυναικός, ἰδὼν ὁ Φαρισαῖος, σφοδρῶς ἐταράττετο. Μεταγινώσκων λοιπόν, ὅτι κέκληκε τὸν Χριστὸν εἰς τὴν οἰκίαν αὐτοῦ ἐν τάξει τοῦ προφήτου, καὶ πικρὰ ἐνθυμούμενος ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ, ἔλεγεν ἐν ἑαυτῷ· ἐγώ, φησίν, ἐδόκουν προφήτην εἶναι τοῦτον, εἰδότα τὰ μέλλοντα καὶ τὰ παρεληλυθότα σαφῶς ἐπιστάμενον, <καὶ> προφήτην τέλειον. Νῦν δὲ ἐπέστην ὅτι οὔτε πρὸ ὀφθαλμῶν ἀκριβῶς ἐπίσταται, ἀλλ' ἔστιν ὡς ἅπαντες. Ὁ δὲ Κύριος ἡμῶν, ὁ αἰὶ ἐμβατεύων τὰ κρυπτά τῶν καρδιῶν, ὡς Πλάστης, οὐκ εὐθὺς ἀποτόμως ἐλέγχει τὸν πονηρόν, ἀλλ' ἀνεξικάκως φέρει εἰς φῶς τὰ κρυπτά· καὶ δὴ ἐν πραότητι καὶ πολλῇ χρηστότητι αἰνιγματίσεν αὐτόν, ἅπερ ἐλογίσατο· Σίμων, Σίμων, ἔχω τινὰ εἰπεῖν σοι παραβολὴν, καὶ κριτὴν σε βούλομαι στήσαι τῶν ἐμῶν ῥημάτων. Δανειστῆ τινι ἦσαν δύο χρεωφειλέται· ὁ εἷς αὐτῷ ὠφείλε πενήκοντα χρύσινα, ὁ δὲ ἕτερος ὠφείλε δεκάκις πενήκοντα· ἦσαν δὲ ἀσπάζοντες πενίαν ἀμφοτέροι· θεωρῶν δὲ ὁ μέγας ἐκεῖνος δανειστῆς τὴν θλίψιν, ἑκατέροις ἴσως 110 κυρώσας τὴν ἄφεσιν, ἔδειξε πᾶσι προφανῶς μεγίστην συμπάθειαν. Πῶς αὐτὸς δοκιμάζεις περὶ τῶν ἑκατέρων; Τίς ὀφείλει πλείονα φιλεῖν τὸν συγχωρητὴν· ὁ ὀλίγον ἔαθείς, ἢ μᾶλλον ὁ τὰ πολλά; Ἀμφοτέροι γὰρ ἔσχον παρ' αὐτοῦ τὴν ἄφεσιν. Ἀπεκρίνατο ὁ Σίμων· ὁ τὰ πολλά ἔαθείς, ἐκεῖνος ἔτι πλείω ἀγαπήσαι ὀφείλει. Ὁ δὲ Κύριος πρὸς αὐτόν· καλῶς, φησίν, ἔκρινας. Ἄκουσον οὖν, εἶπω σοι περὶ τῆς ἀγνοίας σου. Εἰς τὸν οἶκόν σου αὐτὸς τιμῶν

με ἐκάλεσας, ὕδατι οὐκ ἔνιψάς μου τοὺς πόδας, ὡς προφήτου· ἡ δὲ γυνή, ἦν ὄραξ, ἐν τοῖς δάκρυσιν αὐτῆς ἔνιπέ μου τοὺς πόδας, καὶ ταῖς θριξὶ κατέμαζεν· ὁμοίως φίλημά μοι σύ, Σίμων, οὐκ ἔδωκας· αὕτη δὲ οὐ διέλειπε καταφιλοῦσά μου τοὺς πόδας· ἐλαίῳ τὴν κεφαλὴν μου οὐκ ἤλειψάς ποτε· αὕτη δὲ τοὺς πόδας μου μύρῳ καλῶ ἤλειψε. Χάριν τούτου, λέγω σοι, αἱ πολλαὶ ἀμαρτίαι, ἄσπερ αὐτὸς νομίζεις ἐμὲ ἀγνοεῖν, ἀφεθήσονται αὐτῇ, ἐπειδὴ προέφθασε προδειξάσα τὴν ἀγάπην περὶ συγχωρήσεως. Τῷ ὀλίγον φιλοῦντι, ὀλίγον ἀφίεται· τῷ δὲ πολὺ φιλοῦντι, πολὺ συγχωρεῖται. Λοιπὸν μὴ σκανδαλισθῆς περὶ τῆς σωτηρίας αὐτῆς τῆς ἀμαρτωλοῦ· ἐγὼ γὰρ ἐλήλυθα ἀμαρτωλοὺς σῶσαι, ἔσκο 111 τισμένους φωτίσαι. Ῥαὰβ τὴν δεξαμένην τοὺς κατασκόπους, πιστεύσασαν ἀκριβῶς εἰς Θεὸν τῶν πατέρων, πῶς αὐτὴν διέσωσεν Ἰησοῦς ὁ τοῦ Ναυῆ, γνούς αὐτὴν πιστοτάτην, ὡς καὶ τὸ ὄνομα αὐτῆς γραφῆναι ἐν πάσαις γενεαῖς, φήμη δὲ ἐν ταῖς φυλαῖς Ἰσραὴλ ταῖς δώδεκα. Τὸν αὐτὸν τρόπον νῦν καὶ αὐτὴν ἐδεξάμην. Ἐν πίστει ἀσαλεύτῳ καὶ ποθήσει τελεία ἠγάπησέ με, καὶ ἐξ ὅλης τῆς καρδίας καὶ ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς. Δέχομαι αὐτὴν ἐκλεκτήν, καὶ ἔσται ἐν ἀριθμῷ τῶν δικαίων τῶν ἀγαπησάντων με, καὶ συγχωρηθῆ αὐτῇ πλημμελήματα. Τὸ δὲ ὄνομα αὐτῆς εἰς αἰῶνα αἰῶνος μὴ ἐξαλειφθήσεται, ἀλλὰ λαληθήσεται ἐν γενεᾷ γενεῶν τοῦτο ὃ ἐποίησεν εἰς μνημόσυνον αὐτῆς. Καὶ μαθόντες πάντες τὴν ἐργασίαν αὐτῆς γενήσονται καὶ αὐτοὶ καλῶν ἔργων ἔρασταί, καὶ πλουσίων καὶ αἰώνιων δωρεῶν μέτοχοι. Ἦς γένοιτο καὶ ἡμᾶς μιμητὰς γενέσθαι, καὶ ἐξομολογουμένους τὸν τῶν ψυχῶν ῥύπον δάκρυσιν ἐκκαθάραι, καὶ τυχεῖν τῆς παρὰ τοῦ ἁγίου Θεοῦ φιλανθρωπίας· ὅτι αὐτοῦ ἔστιν ἡ δόξα, τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.